

Людмила РОМЕН

ВІРУЮ

ПроСТО тріолети

Поезії

Видання 2-ге, виправлене та доповнене

Суми
ВВП «Мрія-1»
2013

УДК 821.161.2-1
ББК 84 (4Укр-4Сум) 6
Р 70

Ромен Л.

Р 70 Вірую. ПроСТО тріолети : поезії / Людмила Ромен. – Вид. 2-ге, виправл., доповн. – Суми : видавничо-виробниче підприємство «Мрія-1», 2013. – 120 с.
ISBN 978-966-566-560-1

Збірка поезій включає в себе сто тріолетів. В одному жанрі зібрана найширша палітра різнопланових тем: кохання, любові до рідного краю, національної спрямованості духу та прадавнього світогляду українців.

Суттєві текстові зміни привернуть нову зацікавленість читача.

УДК 821.161.2-1
ББК 84 (4Укр-4Сум) 6

© Ромен Л. В., 2006

© Ромен Л. В., 2013

© Христенко І. О.,
худож. 2013

ISBN 978-966-566-560-1 © ВВП «Мрія-1», 2013

Сто сонць

Своєю шостою книгою «Вірую» відома поетеса Людмила Ромен, не лише порадувала, а й здивувала.

У книзі – сто віршів, і всі виконані у формі тріолету. Звичайно, при терпінні і вмілому перу їх могло б бути, скажімо, 200 чи й 500, але йдеться не про якийсь «рекорд». Тріолети Л. Ромен читаються захоплююче, цікаво, на одному подихові – забуваєш, що перед тобою суцільна тріолетова форма. А це вже ознака високої майстерності авторки і не надуманості тем, піднятих нею у віршах.

Та спершу все ж про тріолети. Вони у поетеси, як правило, класичного зразка – восьмирядкова строфа, перший рядок повторюється тричі (ще 4-м і 8-м рядком), другий – двічі (ще й восьмим), в певному порядку вживаються й рими.

Написати сто таких речей – потрібна неабияка віртуозність. Поетеса подекуди ще й потроює собі завдання, скажімо, в тріолеті «Від обману» усі слова починаються на літеру «О». А цілий цикл «Себе стомила смутком» – на «С». І це не видається штукарством, лише засвідчує невичерпні можливості нашої мови, коли за справу береться філігранний майстер. Вчитаймося:

*Сто сонць світанком
сипоне сніг суму,
Січневих скриків-строф
стоятиме стіна.
Се самоспалення себе.
Сльозить струна.
Сто сонць світанком
сипоне сніг суму.*

Маємо той приклад, коли форма вірша тріумфує над змістом, і навпаки; коли звукопис загострює думку, мов скальпель. Це і є справжня, висока поезія.

У чотирьох циклах книги авторка розгортає широку палітру тем, почуттів, образів. Найбільше тут громадянської лірики – аж до політичних інвектив; не все сприйме той чи інший читач (як, приміром, такі рядки:

*Дажбожий люд живе віки
у тьмі і зраді.*

*Продажний Володимир
сплюндрував святині.*

*При хрещенні
відтяли неба пуповину.)*

Але не пройде мимо щирого болю ліричної героїні: «Нема ще України. Ні. Сама біль. Гротеск». Або: «Знов у глухім куті. На старий крій нова епоха. За помаранчевою шторою кричать уламки крил і зношені підкови серця. Коні болю мчать згори».

Але життя – не суцільна політика, вистачає й інших клопотів, й інших, суто земних і вічних переживань:

*Й моїм рукам
пора саджати чорнобривці,*

*Бо мамині –
навік злетіли два крила.*

Життя – це споконвічні сподівання
на краще «завтра»:

*Цвіт черемхи, мов щастя духмяне,
На осонцєнім лоні весни.*

Найпрекрасніша мить! Не мини!

Своєю черговою книжкою Людмила Ромен в черговий раз демонструє постійний творчий злет, оволодіння новими жанрами і формами, прагнення витворити власну, за її ж визначенням, «Легідну пісню високу, як Сонця зєніт». Мета – справді висока і гідна МИТЦЯ; Людмила Ромен має досить і таланту, і впертості, і відповідальності перед своїм призначенням Поета, аби дорогу до тієї мети долати впевнено і мужньо.

Григорій ХВОСТЕНКО,
літературознавець.
«Сумщина», № 62, 15.06.2007 р.

ВІРУЮ

1. ВІРУЮ!

*Бо все-таки вірю...
Ні, все-таки в і р у ю
У Тризуб священний і зоряний Хрест.
О.Гончаренко*

Я нікого не силюю Вірою. **Вірую**
У ТРИСУТТЯ священне і
сонячну Сваргу!

Ми від пращурів маємо
брахманську варну.
Я нікого не силюю Вірою.

В і р у ю!
Душі пращурів
зорями сяють нам з Вірію.

Хто увіриться –
тим знак проявлення дхарми*.
Я нікого не силюю Вірою. **Вірую!** –
У ТРИСУТТЯ священне і
сонячну Сваргу!

19.09.2006

* Дхарма – відповідність земного устрою системи космічних принципів.

2. ТРІОЛЕТИ

Тріолети, мов серця комети,
Не до Лети, до Сонця летіте!
Ви мої найспівучіші діти –
Тріолети, розкрилені лети.
Сила духу і Слова поета
Дню прозорить найвищу орбіту.
Тріолети, мов серця комети,
Не до Лети, до Сонця летіте!

18.09.2006

3. БЕЗ СУТНОСТІ БОГІВ

*І краще маємо зникнути,
але ніколи не бути в рабстві
і не жертвувати богам їхнім.*

Велесова книга, Д. 6-Г, (3)

Без сутності Богів живем рабами*,
З нас витравили рідний метакод.
У націю не зіллється народ
Без сутності Богів.

Живем рабами.

Єдина множина Творця із нами,
У лоно Матері ввійшов як Род!
Без відання Богів живем. Рабами?
З нас витравили рідний метакод.

06.12.2006

* Раб – у кому вбито, відібрано РА (волю, радість, світло...).

4. ДО СОНЦЯ

*То стрепенися, народе мій,
од сплячки і в злагоді йди
до стягів наших.*

Велесова книга, Д.7-Г, (2)

Збудись, душе!

Тягнись у Вирій до зірок,
Розвернись до Сонця у святій молитві.
Духовну сутність

втратили до благ в гонитві.

О стрепенімось!

Предки сяють од зірок!

Сьогодні, зараз вже –

останній наш виток,

В кривавім пеклі перемеле

власний витвір.

Жовто-блакиття в серці! Лину до зірок,

Ппульсує Дажбо-Сонце в подиху молитви!

22.09.1993-2006

ХРЕЩЕННЯ*(Диптих)***5. (I)***Будь проклятий, святителю Русі!*

М.Шевченко

Не ймуть нам віри без хреста...

Т.Г.Шевченко

Дажбожий люд живе віки

у тьмі і зраді.

Продажний Володимир

сплюндрував святині.

При хрещенні відтяли неба пуповину.

Не ймуть нам віри без хреста...

То вдавсь до зради?

Волхви на вічах русичам давали раду.

У полотні світів

дух-ниточка людина.

Дажбожий люд, знедолений.

У тьмі і зраді.

О віроломний князю, –

в рабстві Україна.

16.11.2006

6. (II)

*...Та Боги не вмирають так швидко, ні.
Він ще видибає? Хто знає...*

В.Коломієць

В тиші мерзне душа... і жертovníки.
На кривавій Зорі пото́пав бог Перун.
З рідним зрадником-князем
ставали на прю.

Проливалася кров на жертovníках.
Час надійде – спитають: «А хто вони,
Ті, що Віру святу і Волхвів* –
по Дніпру?»

Та вже Дажбо пливе. Сяє в човнику,
І з крові вирина
правдовержець Перун.

21.09.2006

* ВОЛХВ – волю хвалящий. ВОЛЯ – відати без-
кінечну любов (Бога).

7. СВЯТАЯ ТРІЙЦЯ

*...бо це є Тайна Велика Триглава,
яко Сварог
є Перуном і Святовитом...
Велесова книга, Д.11-А, (4)*

Сварог, Перун* і Світовит,
Ведіть мене стежею Праві,
Пребуде сила Ваша й Слава!
Свароже Коло двига Світ.
Осяю серцем молитви,
Край неба закипа заграва.
Сварог, Перун і Світовит –
Святая Трійце, вічна в Праві!

02.12.2006

* Перун – літеРА“п” означає світлу, охоронну функцію, ворота до РУН (знаків).

Світовид, Святовит – світ (дух), що витає.

* Світ Праві – світ Творця і його життєдайних законів.

8. ПРОЗРІЙТЕ!

*Ми – Дажбожі онуки!
Слава Богам нашим!
Маємо істинну віру, яка не
потребує людської жертви.*

Велесова книга, Д.7-А, (1)

Чи усвідомлюєм:

що носимо? – хрести на шиях.
Знаряддю смерті поклоняємось! –
Дажбожий люд.

Горіти в пеклі всім,
хто дав нам чашу вин облуд.
Мініатюру акту смерті
носимо так щиро.

Дурненька баєчка:
без нас, колись там согрішили(?)

Прозріймо!
Перунова рать нас кличе всіх на бунт!
Допоки будемо грішити?

Раби з хрестом на шиях.
Не поклоняймося розп'яттю.

Ми ж – Дажбожий люд!

26.12.2006

9.

Старого Хорса прип'яли
до берегів Сули.
Здійнявся гай
і солов'ями напуває рідну Мову,
В причасті Божих сліз питає:
хто я, хто ми, хто ви?
Старого Хорса прип'яли
до берегів Сули.
Це не Христа,
а УКРАЇНСЬКУ Душу розп'яли!
Хрест і мечі сікли Волхвів,
крамольників* у власній крові...
Старого Хорса прип'яли
до берегів Сули. –
Здійнявся гай.
Вже солов'ями напуває рідну Мову.

11.11.2006

* кРАмола, кРАмольник – той, що моли-
ться к (до) сонця – РА.

10. ЗРЕКЛИСЯ РОДА

*Щоб не втрачали гідність і мету,
Чужим богам лакейно не молились.
Щоб пам'ятали, де і ким родились...*

Галина Хмільовська
Ми не раби його – ми люде!
Т.Г.Шевченко

О вихрести, як байстриюки,
ми – чужовіри,
Зреклися Бога Рода. –
Щоб рабами стать?
Чужий месія для Вітчизни – волі тать!
У ПРАВІ Славні ми!
А стали – чужовіри.
Своїх лісів не покидають навіть звірі!?
В чужого бога жебраємо благодать.
О вихрести! Байстриюче плем'я.
Чужовіри.
Зреклися Рода, Боже! –
щоб рабами стать.

30.10.2006

11. ПОЛУДА

З очей полуду скиньмо,
 карму смерті з України. –
ТРИСУТТЯ* ЗОЛОТЕ
 з віків нам сяє і сьогодні,
Рівнораменний Трійці хрест.
 Тепер – Господній.
Оранта-Мати* ! Пробуди нас,
 сущих, в Україні!
Сучасний фетишизм (вражаюче!) –
 річ чудодійна.
В церквах мощами гендлювати
 стало модно.
З очей полуду скиньмо,
 карму смерті з України.
В ТРИСУТТІ ЗОЛОТИМ знання віків!
 Пізнай, народе!

26.08.2006

* Трисуття (Тризуб) – державний герб.

* Оранта – (та, що молиться) Богиня з часів
Трипільської доби. Ор – Батько, Оранта – Мати.

12. НЕМАЄ РАЮ НА ЗЕМЛІ

Немає Раю на землі. А українців?
Один (хо-хо!) Хох-ол Оол Оолович*.
Чужі краї нас манять. –
Там, от здорово!(?)
«Непомнящі родства» –
такі ось українці.
Прошкує Сонце
з черствим хлібом у торбинці.
І плачуть Зорі гірко,
хоч присолой ніч.
Немає Раю на землі і українця,
Один (хо-хо!) Хох-ол Оол Оолович.

16.12.2006

* Хох-оол Оол Оолович (*Не винний Невининець*). За О.Гончаренком.

КНЯГИНЯ ОЛЬГА*(Диптих)***13. (I)**

Рабиня віддана Христу,
бездушна во Христі
За «подвиг» над древлянами
святою стала,
Жорстоку вбивцю
церква славою вінчала.
Вдова... Княгине,
як безбожна ти у своїй мсті*.
Искоростень палав.
Не знала Бога й милости.
У тілі русичів землі хрестами жала.
Княгине, каялась,
каралась за убивства ти?
О Господи!
Стоїть ще стогін роду Мала...

* Літопис повідомляє про 5 тисяч перебитих древлян і спалення міста.

14. (П)

З якою гордістю
ми носимо на грудях ордени,
Жінки сучасності!?
Лягла нам карма родовбивці.
Жива кровина жевріє ще,
дух древлян в золинці.
Вола до нас душа –
за рід свій убієнних без війни!?
Не хоче визнавать
Христова церква жодної вини.
Творила сонм святих зі зрадників.
Анафему ж – українцям.
Не пожадай і не убий!
Блюзнірства повно й в наші дні.
Жінки сучасності,
ми всі святі у материнстві!

13.12.2006

15. СТАНЬМО Ж – УКРАЇНЦЯМИ!

Скільки розпинали нас. –
Чи відаєм!?
Не ставали *українцями* в собі.
Скіфи з кодом Волі.
А плазуємо. – Раби!
Скільки розпинали?
Сльози-біді п'єм...
Московієм. При чужих ми ідолах,
Кровію заюшені у ворожбі.
Скільки розпинали... горя звідали.
Станьмо ж, люде,
українцями в собі!

21.09.2006

16. КУПУЙ І МОЛИСЬ...

*Надходять ікони, висять,
бо – товар –
на грудях, на спинах.
Купуй і молись...*

В.Герасим'юк

Купують. То ж не святощі!

Проте

Хрести, ікони

вже блищать на спинах.

Не храм у душах, а страшна руїна.

Купуєм. Ревно молимося на те.

О Батьку-Роде, мудре і святе

Зрости зерня своє для України!

Купують нас.

Купляємось.

Пусте?

Хрести, ікони (модно ж як!) –

на спинах!

2001

17. НАШІ ДОЛІ

*Рай у серце лізе,
А ми в церкву лізем,
Заплющивши очі...*

Т.Г.Шевченко

Це наші долі, (де ж буде волі?)
зрада розпина,
І Місяць тліє,
кинутий в космічне попелище.
Спалили Рай свій...
і забули Слово Бога віще...
В церкви полізли. Бог же в серці!
Лихо. Дивина.
О Русь-Україно Велеса,
Дажбога й Перуна,
Чи не відтоді
жили рве Дніпро-Славута й свище,
Коли поганьбив князь Богів!?
Через віки луна,
І Місяць тліє...
Русів древній космос в попелищі.

02.10.2006

18. СВЯТВЕЧІР

Зійшла Зоря. Святвечір*.
Дідух і куця.
Між кіл Сварожих
Коляда нам Сина родить,
Родздво Дажбога –
найсвятіше свято Роду!
Зійшла Зоря.
Нового Кола обертя.
Сонцепоклонна Віра предків золота
Потоплена в крові
Дніпрового народу.
Зійшла Зоря.
Святвечір.
Дідух і куця.
У Сварзі
Коляда нам Сонце-Сина родить!

21.12.2006

* ПРАВОСЛАВНИМИ РІДНОВІРАМИ СВЯТКУЄТЬСЯ 21 грудня на зимове сонцестояння перед Родздвом Даждбога. **Колядки** на честь богині Коляди.

19. ДВА ВІТРИ

Не хились, Вербице, підростай угору,
Зачекавсь на тебе

Дід-Чумацький Шлях.

Два вітри у полі б'ються на шаблях,
Аж стікає кров'ю день молодокорий.

Сядуть у верхів'ї стужавілі Зорі,

Затріпоче в небі сонцекрилий Птах.

Відщепись, Вербице.

Парось нова! Вгору!

Зачекавсь на тебе

Дід-Чумацький Шлях.

20.09.2006

20. НЕ РОЗПИНАЙМО ДУШУ!

*Збрешуть люде,
І візантійський Саваоф
Одурить! Не одурить Бог...
Т.Г.Шевченко*

Очистім душу й тіло!

Станьмо, як Вони ось!

Це ми – провідники Богів, а не ікони!

Залякані лжевірою, її законом.

НАШ не одурить Бог!

ЙОМУ лишень молімось.

Святе **О**бличчя **С**віту,

Боже, нам оборони

Від нас!

Гаряча кров похрещена холоде.

Не розпинаймо душу на хресті!

Гордімось!

ДІТЬМИ сотворені Творцем

в небеснім лоні.

20.09.2006

21. О РУСЬ МОЯ!

*Ми – Дажбожі онуки
і не сміємо нехтувати
Славу нашу і заповіти.*
Велесова книга, Д. 24-Б, (1)

О Русь моя!

Сонцеосяйна Русь!
Не поступилась Вірою* нітрохи
Під натиском руйнної епохи.
О Русь моя! Сонцеосяйна Русь!
Велична Земле, славлю і борюсь!!!
Облудні фарисеї й скоморохи, –
Була і є свята Україна-Русь!
Не поступилась ПРАВдою нітрохи.

2005

* ВіРА – відати бога Сонця – РА.

22. ВОСКУРИМОСЬ ВІД СОНЦЬ!

*За що ж тебе, світе-брате,
В своїй добрій, теплій хаті,
Оковано, омуровано...*

Т.Г.Шевченко

Воскуримось від Сонць!

Ми – Сонця діти!

З-під чорнориззя днів ясніє Світовид.

Мій Святославе!

Я за тебе «**йду на Ви!**»

У цім чадному від кадила світі.

За що ж наш Світ

«розп'ятієм добито»?

Спливаєм кров'ю

вже тисячолітній вік!

Воскуримось від Сонць!

(Чи будем скніти?)

З-під чорнориззя днів –

наш Батько – Світовид.

09.01.2006

23. ЗАВЖДИ

Завжди молодю, в Ірїй, над нами
Струни Верб прадїдївських Богів,
Крїзь гїркі молочаї снїгів,
Великодньо дзвенять! Дзвонарями!
Ворогуєм столїття.

Минаєм.

Та душа – пуповина свїтїв!
Завжди молодю в'ються пїснями
Струни Верб прадїдївських Богів.

24.07.2005

24. МИТЬ ПРОСВІТЛЕННЯ

Вибухнуть з кореня
ще молоденькі галузки,
Наче в переймах душа!
Мить просвітлює вірш,
Передріздвяна у серці
стихія узвиш!
Вибухнуть враз, де й крові вже
і мілко, і вузько.
Нашим по «нашому» бито? –
Не вбито, бо дзуськи!
Жити – чужинця любити?
До Сонця! Скоріш!
Вибухнуть в Рода мого
молоденькі галузки.
Ось у переймах душа!
Мить просвітлює вірш.

14.12.2006

25. ДАЖБОЖА ВІРО, ВОСКРЕСАЙ!

*Дай, Боже, віри Дажбожої –
Не чужинської, не ворожої!*

Галина Хмільовська

Високе Небо,
крил моїх благослови на лет.
Дажбожа віро*!
Воскресай любов'ю й вірністю,
Дай сили духу
в серці блискавкою вирости.
Господне Небо,
з благістю прийми цей пірует!
У крижаній глибині Мови крається поет.
І я не виняток:
творіння Слова вир гострю.
Високе Небо,
крил моїх благослови на лет.
Дажбожа віро!
Воскресай! Вертай із Вірію!

25.12.2006

* Віра – відати бога РА.

ТРИОЛЕТИ ВІД...

26. ВІД ЧЕКАННЯ

Наливались ночі стиглістю ожин,
Мальвами видзвонювала мрія літа,
Коні вітру збили
 днів-чекань копита.
Напивались ночі ярості ожин!
Пригортала Місяць –
 найріднішу тінь,
В сни душа летіла
 Вас на мить узріти.
Рвали ночі вишні білих самотинь,
Віддзвеніли мальви...
 кинуті у літо.

2005

27. ВІД ЖУРБИ

Злітаються зорі на плечі ночей,
На Ваших мені не заснути н і к о л и.
Мелодію снів крутить місячне коло.
Ось котиться зірка, – сльозина з очей.
Хай Вам не болять!

В цей осінній ковчег
Журбою впаду.

Запече річці долі.
Щасливі зірки – бо кохані! Ачей
На Ваших мені не заснути н і к о л и.

09.1992-2006

28. ВІД ОСЕНІ

Т и знову щоранку

прямуєш до школи.

Хіба ти не чуєш: сивіють вже трави!

Крізь осінь легку, через річку Олаву

Гукаю. Наснився.

Прямуєш до школи.

Поезії смутку мені... та уколи.

А в тебе щоденники. Зошити. Вправи.

Щоранку лиш сон...

не до мене. Ніколи.

Листи – з листопадом.

Пожухли, як трави...

22.09.2006

29. ВІД ОБМАНУ

Осина осінь. Обліта.
Обіцянки – обман Олави.
Обпечену оскомою образ,
ошукану осудиш.
Ополовілий овид, ось, окрест,
одчаянний, остудиш.
Осада осені...
Оклич! Озвись! Окрайкою Олава.
Окрилена, одна...
Озолотілі обтрушу октави.
Омега...омела..
Облиш облесливість.
Однак отруїш.
Осина осінь обліта.
Обіцянки – обман Олави.
Обпечену оскомою образ,
ошукану осудиш?

08.12.2006

30. ВІД ЛИСТОПАДУ

Листопад.

Золотий листопад.

Голос літа далекий, прощальний.

Мідні струни дощу.

Звук печальний.

Теплий спомин зрина. Листопад.

В вирій снів відліта листям сад,

У бруньки заховав сукні бальні.

Листопад. Золотий листопад.

Голос літа... далекий...

прощальний...

10.09.2006

34. ВІД ПОДИВУ

Попримерзали до вікон кущі,
Вітер застиг,
наче воском розлився.
Дивно, –
як сон мій на шибці наснився?
Попримерзали до вікон кущі.
Наші пахучі осінні дощі!
Наш листопад!
Наше щастя!
Дивися! –
Попримерзали до вікон кущі,
Вітер застиг,
наче воском розлився.

09.1992

35. ВІД СПУСТІННЯ

Рілля землі у сонячне проміння
На горизонті біло перейшла,
Не чути півнів,.. бо нема й села.
Рілля... вже дерном заросла,
корінням.

Повзем між сліпотою і смирінням
В чийсь руці, затиснутій в кулак.
Рілля землі у сонячне проміння
Теплом колишнім біло перейшла.

1999

37. ВІД ПІСНІ

Й моїм рукам

пора саджати чорнобривці,
Бо мамині – навік злетіли два крила.
Тоненькі паростки ледь гріла ще земля.
Моїм рукам

пора саджати чорнобривці.
На крилах пісні – аж з Ромен! –
в Шпилівці
Дарують світлий спомин рідного тепла.
...Тепер моя рука саджає чорнобривці,
Бо мамині – навік злетіли два крила.

1999

38. ВІД ОБРАЗИ

Немов ріку гарячу, розхвилює вітер,
Нап'ється промінь сонця
 цих ласкавих рим,
А ти ідеш зі сваркою у рідний дім,
У цю ріку гарячу –
 завжди проти вітру.
Не вибачення, –
 а букет поставиш квітів,
І потайки.
 Ховаєш все нутро у грим.
Немов ріку гарячу, розхвилює вітер,
Нап'ється промінь сонця
 цих болючих рим.

04.10.2006

39. ВІД ГНІВУ

(У маршрутці)

*Це транспорт чи концертний
зал на колесах для насилля та ро-
збещення української душі?*

ГМ-івське розпечене залізо
Вливають в горло Пісні солов'я.
Гвалтує душу серед біло-дня
ГМ-івське розпечене залізо.
У власну Хату українця лізе
Попса московська низькопробна ця.
Чуже, немов розпечене залізо.
Замовкніть! Україна це моя!

2005

40. ВІД МОЛИТВИ

Дажбоже, Отче наш!

Всевишній неба голос
У струнах сонця наслухаю серцем я,—
Гарячим словом повниться душа моя!
Дажбоже, Отче наш! —

Всевишній неба голос!
Ти — Світло Істини.

І, вертячи праКОЛА,
На ген твій, Творче,
знов вагітніє Земля.

Дажбоже, Отче наш!
Всевишній неба голос
У струнах сонця наслухаю серцем я.

09.09.2006

41. ВІД СЛОВА

Пам'яті Миколи Данька

Слово ж яке!

Перед ним упадеш на коліна.

М.Данько

Моє ти Слово, Храме піднебесний!
В обіймах терня і калин я Сонце ссу,
Тобою трави й Світ намолюють росу,
Моє ти Слово, Храме піднебесний!
В Тобі мій ген клинописний
завжди воскресне,
О Слово!
Вся снага в тобі й Дажбога суть!
Моя любов означить
Храм твій піднебесний,
В обіймах терня і калин сонця несучи.

12.09.2006

42. ВІД ГРОМУ

Які в той день в серця ударили громи!
На цілий світ почули голос України.
І мій Ромен в цій помаранчевій родині.
Свободи поклик! Бунт!

Розверзлися громи!

О, спом'янулися! –

чийх батьків, хто ми! –

Зведемо гордо – **українцями**, віднині.

Які в той день

в душі розверзлися громи!

На цілий світ

повстав наш голос – України!

01.12.2005

43. ВІД СВОБОДИ

Свобода, свобода, свобода!
Вирують громово Майдани,
Розірвано пута й кайдани –
Свобода, свобода, свобода!
Стань гордим, повсталий народе!
Україна у світі вже знана.
Свобода, свобода, свобода!
Вирують України Майдани.

20.01.2005

44. ВІД НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Ми – незалежні!

Врешті наша Україна!

Цю силу волі й духу дав усім Майдан.

В родині кожній був

революційний стан.

Ми – незалежні!

Врешті – наша Україна?

Крізь дощ, сніги й морози

пронесли «калину»,

А в сьогодні знову заповза туман.

Ми – незалежні?

Як ти, мати Україно?

Як ріже серце гаслами:

«Не зрадь Майдан!»

03.06.2006

ПОЛІТ- СІД

45. УКРАЇНИ ЩЕ НЕМА

Нема ще України. Ні.
Сам біль. Гротеск.
І не второпа люд
цей задум політради,
ПІСУАРистів* і бандитів
вже й не згадуй.
Нема ще України.
Плач, хоч скач. Гротеск.
В сесійній залі видають таке «круте»,
На «біс» кричать,
чи то «до біса» таку владу.
Нема ще України. Ні.
Сам біль. Гротеск.
І не второпа люд
цей задум політради.

31.10.2006

* ПІСУАР – Південно-східна Українська
республіка (м.Севєродонецьк).

46. ПЕРЕЛИЦЬОВАНА ЕПОХА

*в кутку стоїть епоха
прикрита
помаранчевою шторою
ловить тінь...*

Тетяна Пишнюк, 2003

Знов у глухім куті.
На старий крій нова епоха.
За помаранчевою шторою
кричать уламки крил
І зношені підкови серця.
Коні болю мчать згори.
Знов зирить тінь з кутка.
На старий крій нова епоха.
Чи посвітлішало чоло Народу? –
А н і т р о х и !
Перелицьовано лиш пантеон
посад і прапорів!
Знов у глухім куті.
На старий крій нова епоха.
За помаранчевою шторою
кричать уламки крил.

23.12.2006

ЖІНКИ І КОНІ*(Триптих)**Жінка в білому з чорним конем (ПРАВДА)**Жінка в чорному з білим конем (СОВІСТЬ)*

За Олегом Гончаренком

Ці жінки, що стоять на снігу

В чорнім одязі...

Д.Павличко

47. (I)**З** серцем стратами переболілим,
Ще уярмлені оремо. Ще і живем...**ЖІНКА В БІЛОМУ** й досі під**ЧОРНИМ КОНЕМ.**

Страт і втрат листопад.

Знов безкрило?

ЖІНКО В ЧОРНОМУ, тільки під **БІЛИМ**,

Гени Духу повстануть у Славі з мечем!

З серцем втратами переболілим,

Сто раз зражені.

Як у сто першим живем?!

19.10.2006

48. (П)

Жінки – ясир? – краса чужих гаремів,
А коні в стайнях – для розваг.

«Круті»

Щоденно ділять крісла та пости.
Жінки! Вертайтесь до родин з гаремів.
Чи не з одного місива в Едемі
Ліпив Творець себе і люд простий?
Жінки, чекають вдома рідні ревно,
Без волі коні.

Для розваг «крутих».

14.11.2006

50. ЕКЗОТИ

О сумно від «державної» ідеї.
Обранці всенародні, як екзоти,
Щодень театр політики еротик.
Квітуча Україна – наче мрево.
На плесах мови хижа елодея*,
У попиті «залежані» сексоти.
О сумно від «державної» ідеї.
Обранці всенародні, як екзоти.

30.10.2006

* Водяна рослина з довгими, зануреними стеблами у воду, засмічує водойми, водяна чума.

51. ПЕНСІОНЕРАМ

Ще тіштеся,
тепліє неба Божого комин.
Спасибі Богу,
що загнав мороз в криївки,
Не колядує пенсія, –
розучує гаївки.
Не тіштеся.
Підсунуть не одне нам поле мін.
На цінах (помайдання!)
руки нагріва кабмін. –
Вже третій!
Порятунок обіцяє за стоднівку.
Не тіштеся.
«Все для народу!» –
маска їхніх змін.
Спасибі Богу,
що загнав мороз в криївки.

22.12.2006

52. РІК СОБАКИ

*У рік Коня – навколо коні:
зелені... сині... та й червоні...*

В.Пазинич

Собак навколо.

Гав-гав-гав! –

Собачий рік!

Змагаються щодень

до крісел в перегонах:

Рожеві... білі... сині...

жовті та червоні...

Собак! І пруть у свиту всі.

Собачий рік.

Народ об'їдки та кістки гризе в норі.

Понаприймали (не лови гав!)

нам законів.

Собак навколо!?

Наче сказ на недорік,

Змагаються щодень

до крісел в перегонах.

01.10.2006

53. cito*!

Законів стоси з позначкою «cito!»,
Хоч би один на користь працював.
Щодень роз'яснюють низам права.
Законів стоси.

Живемо – несито.

Почервоніла здуру вся еліта,
Морозом білим вкрилась голова.
Законів стоси. Як народу жити?!
Де ж їх обіцяне?

Слова... слова...

31.10.2006

* Терміново!

54. ОСІННЬО І ОСИНО

Осінньо. Сінно. Синьо і осино.
І.Павлюк

Осінньо. Сінно. Синьо і осино. –
Майданні гасла – наче листя, прах.
Гарячих слів онучі. У дощах.
Надія тане з криком журавлиним.
Як спільно, сильно, синно, Україно,
Піднявсь народ у світу на очах!
Осінній вітер обрива осино
Майданні гасла, – наче листя.
Крах?..

29.09.2006

55. ПАРТІЯ «КоТіВ»*

Він приєднався у березні
до партії «КоТіВ»,
Примарився мандат,
хоч тут ідея: «Всі – наліво!»
А їх? – пухнастих, куцошерстих
і таких грайливих!? –
Адреналін! Нове життя!
На чотирьох вертівсь.
О березень! О перегони!
Бідний аж упрів.
Сметанку злизувать з верхів
чужу навчивсь сміливо.
Партійні принципи до шмиги.
Швидко окотів.
Двозначно й нявкав під вікном
цей патріот брехливий.

2010

* КоТіВ – Кому Тут Важко.

56. ОД САТАНИ

Я знав, що кожна власть од сатани.
Д.Павличко

Ти знав, що кожна власть од сатани?
А як же Біблія? Рече – од Бога.
І досі по стерні. Іде небога.
Ти знав. Мовчав. При владі брехуни.
Народ повсталий в котре без вини.
«**БАНДИТАМ - ТЮРМИ!**» –
заповідь від кого?
Пролізли владолюбці й хапуни!
Чого ж тепер все прикривати Богом...

29.09.2006

57. ВЕРТЕП

*Поміняєтесь масками
їх кинете їх в листопад.
І.Павлюк*

Ви вірите в обман, в брехню?
У лицемірство?
В любов до ворогів?
У непорочність влади?
О рідна Хато, повернись до неї задом!
Ми живемо обдурені їх лицемірством.
Мільйони мас
повірили в нове месійство.
Вертепний карнавал
кружляв у листопаді.
Повірили.
В яскраву маску лицедійства.
В любов до ворогів.
У непорочність влади.

02.10.2006

58. У ВЕРХОВНОМУ АДЕМІ

Технологів зібрали, ворожбитів, –
Політику уразила екзема,
І чахне сад Верховного Адему,
І чахне Україна. Що робити? –
Як не поб'єш – другими будеш битий
По «заду» загазованої теми.
В своїй державі ледве животіти?
Політики, сварня від вас та лемент.

30.10.2006

59. ДВА ПІВНИКИ...

*А та курка-чубатурка
По садочку ходить та й ходить,
Курчаточок водить та й водить.*
З народної пісні

Ой два півники, два півники
все язиками молотили,
Що та курка-чубатурка
не так розпустила біле пір'я.
Не так ходить, не так водить.
Заведе курчат у прірву.
Ой два півники, два півники...
в садочку листя облетіло.
Молотили, гуркотіли, –
у пилюку сонце бідне сіло.
Стали ГМО-подібні
курчаточка на своїм подвір'ї.
Ой два півники, два півники
намолотили чорне діло,
І та курка-чубатурка...
Сад заляк в німім, гіркім безвір'ї...

09.10.2010

60. ДОБА ЗНЕВІРИ

Найвищі сподівання здерли з душ,
мов шкірку з апельсина.
Господь, спаси осиротілий люд.
(Во ім'я влади... й миру?)
Блокуйтеся під'їздом
у одній опаленій квартирі!
Найвищі сподівання здерли з душ,
мов шкірку з апельсина.
Майдан плекав,
освячений народом України, Сина!
...Страшне одужання на попелі руїн.
Доба зневіри.
Найвищі сподівання здерли з душ,
мов шкірку з апельсина.
О Господи, знов сиротиною народ!
Всьому ж є міра...

12.12.2006

61. КАЗКА ДЛЯ НАРОДУ

Народ – він – мрійник.
Завжди вірить в слово «золоте»,
В легенди, колісанки,
рейтинги, у владу.
І «українське» натщесерце
прийняв все радо.
Народ, як завжди вірить:
«Ось воно, нарешті, те!»
Та світ Надії нам викачує
яйце «круте»,
І день приніс старе нам гасло:
«Ми – не зрадим!»
Народ – він добрий, вкотре вірить.
Віра – то святе.
Вже пишуть казку нам
«Про три горішки влади».

31.10.2006

62. ПРЕЧИСТА УКРАЇНА

Пора здійнять
жовто-блакитні стяги Перунові!
Невже в пилюці ер своє зерно
пізнати не спроможні?
Під перевертнем-пРАпором*
із Берегинь ростим наложниць.
Вернім троїсту суть стихій
на стяги Перунові!
Свята Україна моя
на обширах Дніпрових,
Пречиста, правдовічна, сонцелика,
бо Дажбожна!
Пора! Замайорять
жовто-блакитні стяги знову
Над Україною!
Й засяє день – день переможний!
30.10.2006

* Жовто-блакитний, а не навпаки. Жовтий колір – стихія вогню, гарячий колір Сонця – Батька. Синій – стихія води-Дани-Матері. При злитті дають синівський зелений колір життя. Це і є Трійця-Трисуття-Тризуб.

63. ГОРИТЬ ДУША!

Горить душа!

Душі б живу росу дасть, опестити...

О.Гончаренко

Горить душа!

О яничарське покоління.

Хто з вас окропить,

хто, живлющою росою?!

Де свій свого...

Були під Крутами герої!

Горить душа!

З-за ґрат скло ока – дикий іній...

Як Божа Матір, мироточить Україна

Над нами сивою Дніпровою сльозою.

Горить душа!

Важке чекання воскресіння.

То хто окропить,

хто, живлющою росою?!

30.10.2006

64. ДО УКРАЇНИ

*І струже Перун нам стрілу свою,
аби силу його на везіння мали
і ворогів одбивали.*

Велесова книга, Д. 34, (5)

*Прокляті ті пісні, що викликають сльози
в переможця! То сльози нільських ящурів.*

Леся Українка

Ячить, терпне серце.

О! Стріл Перунових!

За прокляту пісню,

сплюндрований РАЙ,

За глум і за сльози до змагу вставай!

Моя Україно...

вінок твій терновий.

Клекоче душа з поконвік вогнекрово,

Освячена сонцем, водою Дніпра.

Ячить, терпне серце.

О! Стріл Перунових!

За втрачену волю...

за долю...

за-втра...

01.10.2006

СЕРЦЕВІДЛУННЯ

67. ВИЗОРІТИ ВІРШ

Здається, легко в травах ночі
визоріти вірш,
Але не кожна зірка
надіп'є глибінь рун-літер.
МОВ зореткане полотно
найбільший скарб у світі.
Здається, легко в травах ночі
визоріти вірш.
Піди, збери нектар мелодій
з вечорових тиш,
Що гуснуть в матриці світів!?
Злет духу в верховіття.
Здається, легко в травах ночі
визоріти вірш,
Але не кожна зірка
надіп'є глибінь рун-літер.

20.09.2006

68. ЦВІТ ЧЕРЕМХИ

Цвіт черемхи, мов щастя духмяне,
На осонцєнім лоні весни.
Найпрекрасніша мить!

Не мини!

Цвіт черемхи, мов щастя духмяне.
У садках білопінні тумани,
Груші, яблуні, вишні хмільні!
Цвіт черемхи, мов щастя духмяне,
На осонцєнім лоні весни.

06.05.2005

ТРИЛОГІЯ СЕРПНЯ

(Триптих)

69. (I) Наші долі

Наші долі розорано,
І душа десь зимує,
Серце смуток тамує, –
Наші долі розорано.
Серпню світлий і зоряний,
Ти не клич мене всує.
Наші долі впокорені,
Та душа десь зимує.

70. (II) Ночі-сни

Ночі-сни – напівсонні вокзали.
Буду, доле, самотньою?
П'ю сю тишу спекотною.
Ночі-сни – напівсонні вокзали.
Ці вуста лиш зірки колисали
Білим звуком. Між нот сную
Ночі. Сні – напівсонні вокзали.
Знов я буду самотньою...

71. (Ш) Моя муко...

Моя муко, печаль моя,
Як папір, біла-біла,
Від чекань спопеліла,
Моя мука, печаль моя.
Спека серпня безжальная
Обпалила всі крила.
Моя муко, печаль моя, –
Як папір, біла-біла...

21.08.2006

72. ВЕРЕСЕНЬ

Здвиження.

Птахи зібралися у Вирій,
Пахне дощ тобою, листям і вином.
Заяріла горобина під вікном.

Здвиження.

Птахи зібралися у Вирій.
А душі моїй
так ПравоСлавно в вірі!
Виростає у молитву понад Псллом.

Здвиження.

Птахи зібралися у Вирій,
Пахне дощ тобою, листям і вином.

10.09.2006

73. ТРАВНЕВЕ

Зайнялися свічками каштани,
Розцвіли феєрверком бузки.
Чим не Київ!?, але – по-сумськи!
Зайнялися свічками каштани.
Білохрамно видзвонює ранок,
Пише місто нові сторінки.
Зайнялися свічками каштани,
Розцвіли феєрверком бузки.

1993

74. МАЛА БАТЬКІВЩИНА

Мала батьківщино –
 мій берег Малого Ромену,
Тонесенький голос ріки
 ноженятам співа,
Кульбабок гарячі голівки
 колише трава.
Мала батьківщино –
 о квітко духмяна ромену!
Садок біля хати розлив
 прохолodu зелену,
Ще батько гука мене
 яблука в кошик зривать...
Мала батьківщино –
 мій берег Малого Ромену,
Тонесенький голос ріки
 ноженятам співа.

30.08.2006

75. БАЦМАНИ

Біле-пребіле, як лебідь, село.

О.Гончаренко

Біле-пребіле, як лебідь, село
Квітом черемхи міжзор'яно плаче,
В серці пульсує Олава гаряча.
Біле-пребіле, як лебідь, село.
Біла лебідко, любові крило
Ти розпусти у півнеба!
Хай бачить!..
Біло-пребіло! аж світ замело
Квітом черемхи.
А серденько плаче.

21.05.2005

76. БІЛЯ ХАТИ

Садок зацвів і вишні біля хати,
Востанне в рідному дворі, на жаль.
Сусідський півень гордо походжа,
Садок зацвів і вишні.

Біля хати
Не зустріча ні батько, ані мати.
Домівка сива... пусто.

Вже чужа.
Садок зацвів! Бо мусить зацвітати.
Нема до кого більше приїжджать.

10.09.2006

77. МОВ СИВІ ІКОНИ

Сьогодні наснилися тьотя й бабуся,
Мов сиві ікони зорять серед снів.
Ця шибка віконна, як призма світів...
Ішли, мов живі, моя тьотя й бабуся.
Міжрядь буряків у ранковій росі
Їх білі хустини знялись, наче гуси.
Наснилися щемно так.
Тьотя й бабуся –
Дві сиві ікони.
Цей день мій з'яснів.

12.09.2006

78. НЕ СТАЛО БАТЬКА

Таке воно – життя –
за мить збагнеш на лезі смерті.
Не стало батька.
І садок здійнявся на крило,
Змахнув... Та лиш коріння
в Лету вічність потягло.
Таке воно життя...
за мить стечеш.
Немає смерті.
Ми одночасно тут, колись і там...
Слова затерпли.
Гарячі прожилки віків
роззорюють чоло.
Життя... життя... Та все ж збагнеш:
нема його без смерті.
Не стало батька...
Так поважчало моє крило.

14.01.2006

79. БАБУСИН ЖАСМИН

Мотроні Майфет

Жасмин з бабусиною подвір'я у Перекопівці завжди мандрує зі мною. Зараз він росте на двох дачах: у Сумах та Шпилівці. Це найбільше казкове диво дитинства, бо кущ жасмину затуляв собою півстіни бабусиної хатини.

Відцвітає бабусин жасмин,
І жоржини в зажурі без мами,
Попрощались.

Живу за літами.
Теплий спомин – бабусин жасмин.
О бабусенько, ти ж не покинь
Це дівчатко! – біжить за дощами...
Болем-жалем бабусин жасмин,
І немає на світі вже мами.

10.09.2006

80. РОМАШЕЧКО БІЛА...

Ромашечко біла,
в морозній зимовій пустелі,
Не в пору свою
всім на зло між снігів зацвіла.
Піввіку пелюстки латала,
так гірко росла,
Ромашечко мила,
чи радість нам доля поселить?
Ось сонце Різдвяне
хлюпнуло снігам акварелі,
І серце озвалось!..
Та струни вхопила імла.
Ромашечко біла,
в морозній зимовій пустелі,
Не в пору свою
всім на зло між снігів зацвіла.

03.12.2006

81. БУЗКОВЕ

Пробуджено місто
 бузковим настоєм,
Шалених вітрів молоді табуни.
Хмеліє прасонячно промінь весни
В мелодіях срібних
 бджолиного рою.
Олесь, Харитоненко, Щепкін –
 їх троє,
Горять фіолетом надії ясні.
Пробуджено місто.
 Бузки! Ох, настої!
Шалених вітрів молоді табуни.

1993

83. РІЗДВЯНЕ

Різдвяно Вам і весело. –
 Бо ж купа онучат.
Їх руці діду не дадуть
 журитись цілу зиму.
Мені ж – припнулися дощі –
 з печальними очима.
Різдвяно, весело.
 Сльоза бринить в моїх очах.
В холодній музиці обману
 мерехтить свіча.
Не лячно, що погасне ось
 в обвітрених цих римах?
Різдвяно Вам і весело,
 жде купа онучат,
Їх руці діду не дадуть
 журитись цілу зиму.

24.12.2006

86. (III) Стрітєння

Стрітєньська

 свячена свічечко-свічадо, –
Світлий спомин серця.

 Стиха сокотіли...

Скалка слова скніє. Споловіла

Стрітєньська

 свячена свічечка-свічадо.

Синиці-світилки склали серенаду,
Сватали сніги сю стрічу споночілу.

Стрітєньська

 свячена свічечко-свічадо, –
Світлий спомин серця.

 Стиха сокотіли...

87. (IV) Село сміється – сумують Суми

Село сміється серед снігу сріблом.
Сумують Суми.

Серце – сто судом!..

Схрестились сні.

Січе столуння стом.

Село сміється серед снігу сріблом.
Схололі сутінки смертельно стріла
Сновидою.

Спокус сліпе стебло.

Село сміється серед снігу сріблом.
Сумують Суми.

Серце – сто судом...

08.02.2007

Далеко запівніч

88. НА ВАШ ДЗВІНОК ЧЕКАЛА

На Ваш дзвінок
чекала зранку у неділю, –
Мій день народження.
Мете зима снігами.
Відлуння серця
в цих скрипучих білих гамах.
Не Ваш дзвінок...
Чекала свята у неділю.
Мій січень... сумно-ніжно.
Вперше порошило.
Байдужість Ваша... не сховати...
Бог із Вами.
На Ваш дзвінок
чекала свято у неділю, –
Мій день народження.
Мете зима снігами.

28.01.2007

89. ЗАШПОРИ-ВІРШІ

Між снів дзвонарями стоять
гострі зашпори-вірші.
Порубане віття...
і спалено голос ріки...
Вже «так», а чи «ні» – не гадай.
Днів порвав пелюстки.
Між снів дзвонарями стоять
гострі зашпори-вірші.
У прожилках сонця ти – тінь.
Стало серцю черствіше.
Ласкав так брехливістю слова
замерзлі бруньки.
Між зір дзвонарями стоять
гострі зашпори-вірші.
Порубане віття...
і спалено голос ріки...

12.02.2006

90. НАМ – СНІГИ МЕТУТЬ

На триріччя смерті наших батьків

В нас з Вами спільний траур
і така ж любов осмучена.
Верталась з цвинтаря.
А Ви якраз свого ладнали в путь.
Батьки полинули за обрій свіч.
А нам – сніги метуть.
В нас з Вами спільний траур
і така ж любов осмучена.
У цих січневих віхолах
з печалями заручені,
Розкидані між далями.
Чи ще колись шляхи зведуть!?.
В нас з Вами траур, спільний.
Смертію батьків засмучені
Вертались з цвинтаря...
Вже сином, дочкою
нас не назвуть...

17.01.2007

Далеко запівніч

91. У РІК СЕЛА

*Після поїздки селами Анастасівка, Новопетрівка, Біловоди
Роменського району*

Село принишкло в бур'янах.
Не туляться лелеки.
У «Рік села»
злітає хрестовиння хат увись.
Гаряча тиша вулиць.
Глянеш, – можна обпектись.
Село принишкло в бур'янах.
Не туляться лелеки.
Дощі додзьобують
полив'яні розбиті глеки,
З них тепле молоко
збігало піною колись.
Стоїть село. Примарою.
Зітхання чуть далеко,
Назавжди відлітає
хрестовинням хат. Дивись...

21.09.2006

92. ВІДЛУННОЄ РОМЕН

Ромен хіба не родич Рима?

Д. Білоус

О вічність Риму! –
а з віків відлунює Ромен...
Дикоцвітінням
сонм Богів злітує долю.
Чому ж серця очужені, пісні та голі?
О вічність Риму! –
а з віків – пелюстково Ромен.
Гаряча квітко, як Зоря
стотисячних імен!
Рвоне душа
в горячці блискавок на волю.
О вічність Риму! –
а з віків відлунює – Ро-о-м-мен...
Дикоцвітінням сонм Богів
заврунить Долю.

02.10.2006

93. НАД СУЛОЮ

І юність з обрію,
як сонце, спогадом зійшла.
Від білих тіл русалок
ночі білі над Сулою,
Утоплені у Місячні мелодії
доплачуть Долю.
Кохання з обрію, як сонце!
В спогадах зійшла
Душа. В дощах так яблуново
свіжо розцвіла, –
Неждано-гадано
озвалась в серці:
я з то-бо-о...ою!..
Вже осінь... сонцем спогадів
за обрієм зайшла.
Від сивих тіл русалок
ночі сиві над Сулою.

20.09.2006

95. ГОЛОСИ

У розтані душі,
що й зорям заглибока,
Я чую голоси, їх світло невсипуще
Спивають зі скрижалей
тайні знаки суші.
У розтанні душа, –
які живильні соки.
О венноріко так зринать
в траві високій,
Творити вічне щось
в манюній шкаралуці!
У розтанні душа. –
Яка ж таки глибока! –
Я чую голоси.
Їх світло – невсипуще.

12.12.2006

97. ПОЕТ

Словами згора, мов та свічка, Поет,
Доточує світла в Шляхи наші зоряні.
Не тільки могили...

вже й Вирій розорано.

Словами згора, наче свічка, Поет.

Лишень перед аркушем

гнеться хребет.

На вовчому Місяці Всесвіту холодно.

Словами живе й відгорає Поет,

Доточує світла в Шляхи наші зоряні.

12.01.2006

100. СЕРЦЕВІДЛУННЯ

Серцевідлуння пульсує
у світі Любов'ю,
Лагідна пісня висока,
як Сонця zenіт.
В зорях брунькуються весни,
садів білий цвіт.
Серцевідлуння –
пульсує планета Любові!
Всесвіт – не тиша.
Щомить у вібраціях Слова, –
З Дива і Діянь постало,
як Дух-Світовит!
Серцевідлуння пульсує
у світі Любов'ю,
Лагідна пісня – вись ока,
як Сонця zenіт.

16.09.2006

Дикоцвіття блискавок над Сулою

*Рвоне душа в гарячці
блискавок на волю.
...Дикоцвітінням сонм Богів
заврунить Долю.*

Людина розкривається через феномен часу, а час в його глибинній сутності – навзаєм, через людину.

Хочу повести мову про поетичні інвективи відомої сумської поетеси Людмили Ромен, у яких авторка проявила себе зрілим бунтівником, перейнятим долею рідної держави, її перспективами, її процвітаням:

*Ви вірите в обман, в брехню?
У лицемірство?*

*...Мільйони нас повірили
в нове месійство.*

*Вертепний карнавал
кружляв у листопаді.*

*Повірили.
В яскраву маску лицедійства.*

Вірш-докір, повний пекучого болю, щемкого страждання... Поетична маніфестація і водночас, актуалізація певного погляду на сучасне життя, як явище культурного синкретизму, в основі якого поєднання вагомих, вартісних фактів і давніх історичних елементів. У даному випадку доцільно підкреслити гротескову поліфонічність поезики авторки, що виразно підкреслює абсурдність нашого сучасного існування.

Назва концентрує основний зміст збірки. Це ключове слово-образ. Його символічна семантика розгортається за принципом художньої послідовності. Засоби поезики (міфи, фольклор, цитаті) допомагають поетесі майстерно відтворити трагізм сучасної ситуації. Певна калейдоскопічність у зображенні подій, велика емоційна напруга, примножена дублюванням (тріолет) експресивно забарвлених вигуківих

слів – одна з характерних рис поезії Людмили Ромен. Разом з тим, спроба розумового осмислення ситуації, що склалася, почуттєві елементи мови, яскраві метафори стають емоційним ядром збірки.

Не можна не спинитися на віршах, де поетеса любовно живописує природну красу своєї рідної Сумщини. Тут багатючий спектр емоцій, кольорів ... і квітів!

*Цвіт черемхи, мов щастя духмяне,
На осонцєнім лоні весни.
Найпрекрасніша мить! Не мини!
Цвіт черемхи, мов щастя духмяне.
У садках білопінні тумани,
Груші, яблуні, вишні хмільні!
Цвіт черемхи, мов щастя духмяне,
На осонцєнім лоні весни.*

Пошук істини творчий, а отже, трагічний процес, бо непересічна поезія в сутності своїй вкорінена в трагізм.

*Найвищі сподівання здерли з душі,
мов шкірку з апельсина.
Господь, спаси осиротілий люд.
(Во ім'я влади... й миру?)*

Вірші Людмили Ромен не можна покласти на карб тільки короточасних настроїв. У них можна і треба бачити індивідуальний шлях поетеси, активного патріота, що сприймає дійсність, як особисту трагедію, бунтує проти покірності й пасивності і, незважаючи на сумніви, вірить у можливість позитивних змін.

Тетяна ДІГАЙ,

член НСПУ

«Кубик рубіка». Рецензії – Тернопіль:
«СорокА», 2008.

ЗМІСТ

Сто сонць. Г. Хвостенко.....3

ВІРУЮ

1. Вірую!	8
2. Тріолети	9
3. Без сутності Богів	10
4. До Сонця	11
5. Хрещення (<i>Диптих</i>)	12
7. Свята Трійця	14
8. Прозрійте!	15
9. «Старого Хорса прип'яли ...»	16
10. Зреклися Роду	17
11. Полуда	18
12. Немає Раю на землі	19
13. Княгиня Ольга (<i>Диптих</i>)	20
15. Станьмо ж – українцями!	22
16. Купуй і молись	23
17. Наші долі	24
18. Святвечір	25
19. Два вітри	26
20. Не розпинаймо душу!	27
21. О Русь моя!	28
22. Воскуримось від Сонць!	29
23. Завжди	30
24. Мить просвітлення	31
25. Дажбожа віро, воскресай!	32

ТРИОЛЕТИ ВІД.....

26. Від чекання	34
27. Від журби	35
28. Від осені	36
29. Від обману.....	37
30. Від листопаду	38
31. Від безнадії	39
32. Від шаленства	40
33. Від любові	41
34. Від подиву.....	42
35. Від спустіння	43
36. Від безпорадності	44
37. Від пісні.....	45
38. Від образи	46
39. Від гніву	47
40. Від молитви.....	48
41. Від Слова.....	49
42. Від грому	50
43. Від свободи	51
44. Від Незалежності.....	52

ПОЛІТ-СНІД

45. України ще нема.....	54
46. Перелицьована епоха	55
47. Жінки і коні (<i>Триптих</i>).....	56
50. Екзоти	59
51. Пенсіонерам.....	60

52. Рік собаки	61
53. Сіто!	62
54. Осінньо і осино.....	63
55. Партія «КоТiВ»	64
56. Од сатани	65
57. Вертеп	66
58. У Верховному Адемі.....	67
59. Два півники.....	68
60. Доба зневіри	69
61. Казка для народу	70
62. Пречиста Україна.....	71
63. Горить душа!	72
64. До України.....	73
65. Універсальне життя	74

СЕРЦЕВІДЛУННЯ

66. «Ще Всесвіт виношує в лоні...»	76
67. Визоріти вірш	77
68. Цвіт черемхи.....	78
69. Трилогія серпня (<i>Триптих</i>)	79
72. Вересень.....	82
73. Травневе.....	83
74. Мала батьківщина	84
75. Бацмани.....	85
76. Біля хати.....	86

77. Мов сиві ікони	87
78. Не стало батька	88
79. Бабусин жасмин.....	89
80. Ромашечко біла	90
81. Бузкове	91
82. Сільський учитель	92
83. Різдвяне	93
84. Себе стомила смутком (<i>Цикл</i>)	94
88. На Ваш дзвінок чекала	98
89. Зашпори-вірші	99
90. Нам – сніги метуть	100
91. У рік села.....	101
92. Відлунює Ромен.....	102
93. Над Сулою	103
94. Графоман і мистець.....	104
95. Голоси.....	105
96. Трисвітла Мово!	106
97. Поет	107
98. Дарую	108
99. Вам.....	109
100. Серцевідлуння	110
Дикоцвітіння блискавок над Сулою.	
<i>Т.Дігай</i>	111
Зміст.....	115
Про автора.....	119

Про автора

РОМЕН (Шевченко) Людмила Валентинівна народилася в м. Ромен Сумської області 1959 року.

Закінчила Сумське вище училище культури і мистецтв ім. Д.С.Бортнянсь-кого, диригентсько-хорове відділення.

Член Національних спілок письменників та майстрів народного мистецтва України з 2001 року. Дійсний член Української міжнародної академії оригінальних ідей. Лауреат літературних премій ім. Марусі Бек СФУЖО (2003) та ім. О.Олеся (2009).

З 2003 року – відповідальний секретар Сумської організації Національної спілки письменників України.

Автор поетичних збірок:

«На вітрянім вогні» (1994), «Горобина ніч» (Тороки, 1996), «Мовчать дерева роду...» (1999), «Яблука з неба» (2000), «Білий лебідь – лебідь Чорний» (2005), «Вірую» (2006), «Грім» (2006), «Злюби» (2008), «Гаряча тиша Літа» (2010).

Літературно-художнє видання

РОМЕН (Шевченко) Людмила
Валентинівна

ВІРУЮ

ПроСто тріолети

Поезії

*Видання 2-ге,
виправлене та доповнене*

За редакцією автора.
Художник *І.О. Христенко*

Підп. до друку 02.04.2013. Формат 60x84/32. Папір
офсетний. Друк офсетний. Гарнітура Times New
Roman. Ум. друк. арк. 3,54. Обл.-вид. арк. 2,43. Тираж
300 пр. Вид. № 19.

Видавець і виготовлювач:

ВВП "Мрія-1". 40000, Суми, Кузнечна, 2.
Тел. 22-15-05, 22-13-23.

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК №36 від 19.04.2000.